

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2009, čj. fol/1566/09, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2009, čj. 9 Ca 108/2009 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2009, čj. 9 Ca 108/2009 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 1. 2009, čj. fol/1566/09, uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Uvedla, že žalobkyně odvysíláním pořadu Kriminálka Las Vegas V (zejména pasáží „Mrtvá striptérka v hotelovém pokoji“ a „Rekonstrukce smrti striptérky“) na programu Nova dne 22. 8. 2008 od 17:50 hod. porušila povinnost nezařazovat v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 1. 7. 2009, čj. 9 Ca 108/2009 - 35. Skutečnost, že seriál byl celosvětově úspěšný, byl vysílán v mnoha zemích a získal řadu ocenění, nemá podle městského soudu vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Celková kvalita jmenovaného seriálu nebyla pro rozhodnutí podstatná, na rozdíl od hodnocení, zda pořad mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Ochrana poskytovaná § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je zaměřená na ochranu vymezené

skupiny diváků především s ohledem na jejich nízký věk. Ten nedává vždy záruku, že se dítě či mladistvý s obsahem pořadu vypořádá stejně jako dospělý divák. Skutečnosti, jimiž argumentovala žalobkyně (tlumené barvy, příšeří snižující intenzitu vnímání záběrů na krvavé skvrny a tělo mrtvé striptérky v hotelovém pokoji, použití náznaků a rychlých záběrů při ztvárnění vytýkaných pasáží či krátká doba trvání těchto scén), nemohou vyloučit, že problematické pasáže pořadu mohou traumatizovat děti a mladistvé, vyvolávat v nich pocity děsu, úzkosti a strachu, popř. je citově otupit a ohrozit tak jejich psychický nebo mravní vývoj.

Městský soud vzal ze zvukově obrazového záznamu pořadu za prokázané, že zejména pasáže „Mrtvá striptérka v hotelovém pokoji“, „Rekonstrukce smrti striptérky“ nebo „Smrt muže ve vaně“ jsou i při použití zmiňovaného způsobu zpracování jasně rozeznatelné. Tyto části obsahují vizuálně působivé záběry zobrazující usmrčenou mladou ženu, detailní záběry na zranění, která žena utrpěla, četné krvavé stopy v pokoji, kde byla mrtvá žena nalezena, možného pachatele se zkrvavenýma rukama a trikem, variantu usmrcení ženy úderem železnou tyčí do hlavy, z níž po úderu odtéká krev, variantu usmrcení ženy, která si při pádu rozrazí hlavu o železný hrot konzole, krev stříkající ze zraněné ženy na zeď hotelového pokoje a lampičku, muže třesoucího se ve vaně naplněné vodou poté, co do vany ponořil zapnutý elektrický vařič. Přestože se v kontextu děje nejedná o samoučelně zobrazované násilí či jeho následky, tyto scény vyvolávají důvodné pochybnosti o vhodnosti vysílání předmětného pořadu před 22. hodinou. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačí, že je dána možnost ohrozit pořadem vývoj některých dětí a mladistvých. Podle městského soudu nebyla u všech dětí a mladistvých, především pak u dětí nízkého věku, taková možnost vyloučena.

Dále městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaná ve výroku rozhodnutí dostatečně nespecifikovala delikt. Podle městského soudu je popis skutku, jímž žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu, srozumitelný, dostatečně určitý a nezaměnitelný. To vylučuje opětovný postih žalobkyně za stejný skutek. K určitému a jednoznačnému vymezení skutkového děje nebylo zapotřebí, aby výroková část napadeného rozhodnutí obsahovala popis veškerých scén, které žalovaná shledala závadnými z hlediska § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Deliktní jednání žalobkyně nespočívalo v zařazení těchto pasáží do pořadu, ale v zařazení pořadu do vysílání v zákonem vymezené době, přestože pořad mohl vzhledem ke svému obsahu s předmětnými pasážemi ohrozit vývoj dětí a mladistvých. K identifikaci skutku proto stačilo, byl-li ve výrokové části skutkový děj jednoznačně vymezen specifikací pořadu, jehož odvysíláním v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. žalobkyně porušila zákonnou povinnost. Uvádění problematických pasáží ve výroku rozhodnutí bylo touto perspektivou již nadbytečné.

Městský soud souhlasil s žalovanou i v hodnocení odpovědnosti žalobkyně vůči divácké veřejnosti. Žalovaná označila tuto odpovědnost jako „vysokou“, protože program Nova je celoplošný a má vysokou míru sledovanosti. To platí, i když je žalobkyně komerčním subjektem televizního vysílání. Podle městského soudu rozsah pokrytí a sledovanost příslušného programu a povaha provozovatele vysílání ovlivňují míru odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti i jeho postavení na mediálním trhu. Pokud žalovaná posoudila míru odpovědnosti žalobkyně vůči divácké veřejnosti jako vysokou, nikoliv jako nejvyšší, vzala v úvahu obě kritéria, tedy i komerční charakter

vysílání žalobkyně. Z úřední činnosti bylo městskému soudu známo, že žalovaná při ukládání pokut České televizi hodnotí její odpovědnost vůči divácké veřejnosti jako „nejvyšší“ s ohledem na její zřízení zákonem a povinnost plnit veřejnou službu.

Podle městského soudu nebyla důvodná ani námitka, podle níž žalovaná při posouzení míry zavinění nepřihlédla k legitimnímu očekávání žalobkyně. Pořad byl totiž na programu Nova vysílán dne 1. 3. 2007, aniž by žalovaná na toto vysílání negativně reagovala. Zde městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 25. 4. 2006, čj. 2 As 7/2005 - 89 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vázanost správního orgánu vlastní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení. Opomenutí potrestat žalobkyni za odvysílání pořadu dne 1. 3. 2007, k němuž mohlo dojít např. tím, že žalovaná nezaznamenala či přehlédla závadné jednání žalobkyně, nelze považovat za správní praxi, kterou by byla žalovaná v další činnosti vázána. V opačném případě by mohl každý, jehož delikt ní jednání uniklo pozornosti správního orgánu, při své další protiprávní činnosti poukazovat na „již vytvořenou a pro správní orgán závaznou“ správní praxi. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu městskému soudu vyplynulo, že účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li předchozí postup správního orgánu zákonný. Účastník se nemůže dovolávat toho, aby správní orgán dodržoval předchozí nezákonnou praxi. K povinnosti žalovaného monitorovat obsah vysílání městský soud uvedl, že z § 5 písm. g) zákona o vysílání nevyplývá povinnost monitorovat obsah veškerého vysílání. Znění ustanovení proto nevyvrací argumentaci žalované, že dne 1. 3. 2007 předmětný pořad nebyl monitorován. Námitky, jimiž se žalobkyně dovolávala principu legitimního očekávání pouze s odkazem na předchozí nečinnost žalované, proto před městským soudem neobstály. Dřívější odvysílání téhož pořadu na programu Nova nebylo skutečností, která by měla mít vliv na míru zavinění žalobkyně a k níž by měla žalovaná přihlížet při stanovení výše pokuty.

III.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Rozsudek považovala za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů v části týkající se výkladu § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Městský soud totiž dostatečně jasně, přesvědčivě a úplně nevyložil, proč se neztotožnil s namítanými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí a zejména s námitkou, že předchozí nečinnost žalované měla být zohledněna při hodnocení míry zavinění, nikoliv při posouzení, zda jednání stěžovatelky bylo jednáním deliktním. Stěžovatelka v žalobě nenamítla, že žalovaná měla zohlednit předchozí vysílání pořadu při rozhodování o deliktní odpovědnosti stěžovatelky, ale že žalovaná svou předchozí nečinností vyvolala legitimní očekávání stěžovatelky o nezávadnosti pořadu. To pak mělo být zohledněno při hodnocení míry zavinění.

Stěžovatelka nesouhlasila ani s tím, že pořad obsahoval scény a záběry způsobílé ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Předmětné scény dokreslují v rámci pořadu děj a nevyznívají způsobem, jakým je žalovaná popsala. Scény jsou velmi krátké a jsou střídány jinými záběry. Nejedná se o zobrazení násilí, ale následků násilí. Zobrazení není samoučelné a byť je lze označit za dramatické, nevyvolává děs a strach a nepůsobí šokujícím způsobem.

Dále stěžovatelka namítla, že výrok rozhodnutí žalované obsahuje místo konkrétního popisu spáchaného správního deliktu pouze konstatování, že odvysíláním pořadu, resp. dvou příkladem uvedených scén, mohl být ohrožen fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatelka s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, čj. 4 As 9/2009 - 68, zdůraznila, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu nespočívá v samotném zařazení a odvysílání pořadu, ale teprve v jeho konkrétním obsahu. Nezákonné proto není samotné odvysílání, ale nedostatky obsahu. Podle stěžovatelky výrok rozhodnutí žalované neobsahoval popis závadnosti obsahu pořadu a její deliktní odpovědnost byla odvozena jen z odvysílání pořadu. Žalovaná promítla hodnocení obsahu pořadu až do odůvodnění rozhodnutí. Městský soud pak uvedl, že deliktní jednání stěžovatelky spočívalo v zařazení konkrétního pořadu do vysílání a jeho odvysíláním stěžovatelka porušila zákonnou povinnost. Podle stěžovatelky jsou tyto závěry městského soudu v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 12. 8. 2009, čj. 4 As 9/2009 - 68.

Konečně stěžovatelka namítla, že rozsah pokrytí a sledovanost programu je třeba posuzovat při hodnocení kritérií stanovených v § 61 odst. 3 zákona o vysílání, konkrétně při hodnocení rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, nikoliv při hodnocení kritérií podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání.

IV.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že soud vážil, zda žalovaná správně hodnotila jednání stěžovatelky a zda na něj aplikovala adekvátní skutkovou podstatu správního deliktu. Úkolem soudu nebylo posuzovat jednotlivé scény obsažené v pořadu. Dále městský soud podle žalované správně uzavřel, že správní delikt byl ve výroku rozhodnutí žalované nezaměnitelně označen. To vylučuje opakovaný postih stěžovatelky a záměnu pořadu. K vymezení skutkového děje nebylo třeba, aby výrok rozhodnutí obsahoval popis veškerých scén, které žalovaná shledala závadnými z hlediska znění § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Deliktní jednání stěžovatelky totiž spočívalo v zařazení konkrétního pořadu, nikoliv v zařazení těchto pasáží. Žalovaná také zdůraznila, že se vypořádala se všemi kritérii pro uložení pokuty.

V.

Nejvyšší správní soud se zabýval kasační stížností v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal také, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka především namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Ten podle ní dostatečně nevyložil, proč se neztotožnil s tvrzenou nezákonností napadeného rozhodnutí z hlediska § 61 odst. 2 a odst. 3 zákona o vysílání a zejména s námitkou, že žalovaná měla při hodnocení míry zavinění stěžovatelky zohlednit svou předchozí nečinnost.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje zejm. takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005 - 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001 - 47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002 - 25, č. 81/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v částech, kde se městský soud zabýval popsány námitkami stěžovatelky. Uzavřel přitom, že se městský soud vypořádal s námitkami přezkoumatelně. Z rozsudku je zřejmé, z jakých skutečností městský soud vycházel, jakými úvahami se při posuzování řídil a proč neshledal námitky důvodnými. Nesouhlas stěžovatelky s právním hodnocením jejích námitek pak nevede k nepřezkoumatelnosti rozsudku.

Důvodná nebyla ani stížní námitka, podle níž městský soud hodnotil legitimní očekávání stěžovatelky ve vztahu k deliktní odpovědnosti. Z rozsudku nevyplývá, že by se městský soud dopustil vytýkaného pochybení. Při posouzení odpovídající námitky (str. 13 rozsudku) totiž uvedl, že *„[d]ůvodná není ... námitka dovozující nezákonnost napadeného rozhodnutí z toho, že žalovaný při posouzení míry zavinění nepřihlédl k legitimnímu očekávání žalobce stran nezávadnosti předmětného pořadu ...“*. Městský soud se tak při svém rozhodování neodchýlil od rámce vymezeného námitkou a jeho rozsudek byl přezkoumatelný.

Dále stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně hodnotil odpovědnost provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti, resp. zda je při hodnocení kritérií podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání nutné posuzovat rozsah pokrytí a sledovanost. Podle stěžovatelky mají být tyto skutečnosti posuzovány při hodnocení kritérií podle § 61 odst. 3 zákona o vysílání, zatímco podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání žalovaná přihlíží při ukládání pokuty k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 - 123, uvedl, že *„jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu; o tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání“*. Odpovědnost provozovatele vysílání, vyplývající z jeho postavení na mediálním trhu, je proto ovlivněna i sledovaností. Zpravidla se tak bude lišit např. odpovědnost provozovatele regionálního vysílání ve srovnání s provozovatelem celoplošného vysílání. Totéž platí také o sledovanosti vysílání. Závěry městského soudu, podle nichž je při hodnocení míry odpovědnosti provozovatele vysílání nutné posuzovat vedle charakteru provozovatele vysílání i rozsah pokrytí a sledovanost vysílání, tedy odpovídají judikatuře Nejvyššího

správního soudu. Kritéria hodnocení při ukládání pokut jsou navíc většinou propojená. Právě rozsah pokrytí a sledovanost tak mohou být rozhodné při posuzování různých kritérií. Námitka proto nebyla důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná měla při hodnocení míry zavinění stěžovatelky zohlednit svou předchozí nečinnost.

Zákon o vysílání svěřuje žalované dohled mj. nad dodržováním povinnosti vyplývající z § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tedy povinnosti provozovatelů vysílání nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin do vysílání pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. I proto žalovaná podle § 5 písm. g) zákona o vysílání monitoruje obsah televizního vysílání. Nelze však dovodit povinnost žalované monitorovat obsah veškerého vysílání. Ostatně, podobné sledování by si vyžádalo zcela nepřiměřené materiální a personální zdroje. Mohlo proto dojít i k situaci, že žalovaná nezaznamenala ani nepotrestala předchozí uvedení stejného pořadu. Tato nečinnost žalované ovšem nevedla ke vzniku legitimního očekávání stěžovatelky, zohlednitelnému při posuzování míry zavinění. Zároveň tato nečinnost nezavázala žalovanou z hlediska jejího budoucího rozhodování. Přijetí argumentace stěžovatelky by totiž znamenalo, že by pachateli jakéhokoliv správního deliktu nebo přestupku, který za své protiprávní jednání nebyl postižen, vzniklo legitimní očekávání, které by muselo být zohledněno při posuzování míry zavinění a stanovení sankce.

Situace by byla odlišná, kdyby žalovaná dříve vedla se stěžovatelkou správní řízení v souvislosti s vysíláním předmětného pořadu a shledala by, že nedošlo k porušení zákona. Pak by totiž žalovaná musela při trestání stěžovatelky za opakované odvysílání pořadu náležitě odůvodnit, proč se odchýlila od svého dřívějšího hodnocení. Tato hypotetická situace však v posuzované věci nenastala.

Dále stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje dostatečný popis skutku.

Výrok rozhodnutí žalované zněl: *„Rada uděluje provozovateli ... pokutu ve výši 100 000 Kč, pro porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., neboť odvysíláním pořadu Kriminálka Las Vegas V (zejména pasáží „Mrtvá striptérka v hotelovém pokoji“ a „Rekonstrukce smrti striptérky“ dne 22. srpna 2008 od 17:50 hodin na programu Nova se dopustil porušení povinnosti nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých“.*

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, uvedl, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Takový popis musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, jenž je předmětem řízení. Skutková podstata podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání obsahuje tři formální zákonné znaky: 1) odvysílání pořadu či upoutávky, 2) dobu jeho vysílání, 3) možnost ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického nebo

mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a protiprávní následek) a objekt deliktu (ochranu specifikovaných veřejných zájmů, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, čj. 6 As 43/2007 - 90). Popis skutku musí obsahovat zákonné znaky skutkové podstaty natolik zřetelně a srozumitelně, aby z něj bylo možné určit, o jaký skutek se jednalo. Jeho účelem je identifikace protiprávního jednání, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, čj. 2 As 44/2004 - 62).

Žalovaná v popisu skutku ve výroku napadeného rozhodnutí označila pořad (Kriminálka Las Vegas V) odvysílaný stěžovatelkou a identifikovala jej dnem a časem vysílání a programem (dne 22. srpna 2008 od 17:50 hodin na programu Nova). Popis skutku tak obsahoval zákonný znak předmětné skutkové podstaty, totiž odvysílání pořadu a dobu jeho vysílání. Popis skutku ve výroku však neobsahoval skutková zjištění týkající se možného ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je dalším zákonným znakem předmětné skutkové podstaty. Skutková zjištění týkající se ohrožení chráněného zájmu jsou podrobně popsána až v odůvodnění rozhodnutí (např. realisticky znázorněné záběry na smrtelně zraněnou striptérku, z jejíž hlavy stříká krev na vybavení pokoje, vše za doprovodu bolestného a zděšeného sténání a dramatické hudby a výstřiků krve z rány - str. 4 rozhodnutí žalované). Odkaz na problematiku pasáže „Mrtvá striptérka v hotelovém pokoji“ a „Rekonstrukce smrti mrtvé striptérky“ ve výroku rozhodnutí pak nemohlo napravit tento nedostatek výroku, neboť z pojmenování pasáží nelze dovodit, čím odvysílání pořadu ohrozilo chráněný zájem. Popis skutku tedy neobsahoval skutkové okolnosti, které se vztahovaly ke všem zákonným znakům skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009 - 66). Námitka stěžovatele je tak důvodná.

Nejvyšší správní soud podotýká, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání spočívá v odvysílání pořadu závadného obsahu, nikoliv v odvysílání jednotlivých pasáží tohoto pořadu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2009, čj. 4 As 6/2009 - 81, uvedl, že „[j]ednotlivé scény, v nichž je obsažena prezentace jednání závadných z hlediska ochrany fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých, jsou pro kvalifikaci skutku nepochybně důležité, avšak ve schématu předmětné skutkové podstaty § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. je třeba na ně nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Provozovatel vysílání však může být postižen pouze za odvysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání“.

Při dodržení kritérií vyplývajících z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci čj. 2 As 34/2006 - 73, jistě není nutné zařazovat do výroku rozhodnutí konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných pasáží pořadu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009 - 66, uvedl, že „[v]e výroku napadených rozhodnutí by však popis skutku měl být vyjádřen především srozumitelně, a to i ve významově zhuštěné formě tak, aby z dikce popisu skutku obsaženého ve výroku

rozhodnutí bylo zřetelné podřazení těchto skutkových okolností pod formální znaky deliktu uvedené v zákoně. Pro detailní popis, příp. přepis obrazového či zvukového děje je místo v odůvodnění rozhodnutí, což přispívá k lepší srozumitelnosti rozhodnutí i rámcovému vymezení obsahu pořadu“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, čj. 4 As 9/2009 - 68). Míra podrobnosti popisu skutku je v uvážení žalované. Musí se však jednat o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti a v popisu skutku byly uvedeny veškeré zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán.

Konečně stěžovatelka namítla, že pořad neobsahoval scény a záběry způsobilé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Předmětné scény podle ní pouze dokreslují děj, navíc nevyznívají způsobem, jak je žalovaná popsala, a nejedná se tedy „o vtíravé zobrazení světa těžkého zločinu“.

Stížní námitka nebyla důvodná. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že „*pořad obsahuje vizuálně expresivní (výrazové, působivé) scény, které vtíravě zobrazují svět těžkého zločinu*“. Děj je takový, že tým policejních vyšetřovatelů vyšetřuje čtyři záhadné vraždy. Jednou z nich je smrt striptérky, která byla nalezena v hotelovém pokoji. Vyšetřovatelé v průběhu pořadu zajišťují stopy, vyslýchají podezřelé, zkoumají získané důkazy atd. Pořad obsahuje i pasáže, které zachycují vyšetřovací verze způsobu a průběhu spáchání vražd, mj. striptérky nalezené v hotelovém pokoji. Jedná se např. o scénu obsahující rekonstrukci průběhu vraždy podle představ vyšetřovatelky, při níž muž udeřil železnou tyčí ženu (striptérku) do hlavy, z té po úderu odlétává krev. Nejvyšší správní soud přitakal žalované, že to lze považovat za zobrazení těžkého zločinu. Tato scéna navíc představuje i zřejmé zobrazení násilí. Neobstojí proto tvrzení stěžovatelky, že scény pořadu nezobrazují násilí, ale následky násilí. Navíc není zřejmé, proč by případné zobrazení pouze následků násilí, nikoliv samotného násilí, automaticky vyloučilo ohrožení chráněného zájmu. Pasáže zobrazující zkrvavené tělo mrtvé striptérky nebo krvi potřísněného podezřelého mohou mít obdobný dopad jako zobrazení samotného násilí.

Nejvyšší správní soud neshledal zobrazení násilí v kontextu pořadu samoučelným. Předmětné pasáže slouží k dokreslení děje. Přesto však scény vzbuzují pochybnost o vhodnosti vysílání tohoto typu pořadu v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin. Nejvyšší správní soud souhlasil, že tyto scény mohou vyvolat „děs a strach“ a působit „šokujícím způsobem“ obzvláště na děti nízkého věku. Seriál zobrazuje záběry na mrtvá těla, z nichž mnohá na sobě nesou vizuální stopy násilí (např. detailní záběry na zkrvavené tělo mrtvé striptérky), varianty způsobu a průběhu úmrtí obětí vražd atd. Tento závěr ostatně vyplývá i z rozhodnutí žalované, která v části „Charakteristika kriminální série“ uvedla, že seriál Kriminálka Las Vegas je v zemích jako je např. Nizozemí, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, Německo považován seriál za vhodný pro děti až od 12 let. Městský soud proto správně uzavřel, že i když jsou popsány scény velmi krátké a jsou střídány jinými záběry, problematické pasáže mohou děti a mladistvé traumatizovat, vyvolávat v nich pocity děsu, úzkosti a strachu, popřípadě je citově otupit.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, čj. 6 As 70/2007 - 104, č. 1686/2008 Sb. NSS, uvedl, že objektivní stránka jiného správního deliktu podle § 60

odst. 3 písm. d) zákona o vysílání „záleží v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době (kdykoliv mezi 6.00 až 22.00 hodinou) do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to až už dílčích sekvencí či pořadu jako celku, zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu. Následkem je možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněným zájmům nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost. V posuzované skutkové podstatě tedy jde (z hlediska teorie trestního práva) o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Jde tedy o delikt ohrožovací, který je spáchán již vyvoláním možnosti vzniku následků, které má na zřeteli ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání“. V posuzovaném případě se stěžovatelce nepodařilo vyloučit ohrožení fyzického, psychického a mravního vývoje obzvláště u dětí nízkého věku. Stížní námitka proto nebyla důvodná.

Kasační stížnost byla důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek městského soudu, kterému vrátil věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu

